

Helga Zepp-LaRouche til møde i Den Internationale Fredskoalition 26. april 2024 (47)

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen! Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er det 47. møde, vi har haft i træk. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er ordstyrer i dag. Mine medmoderatorer Dennis Speed og Dennis Small slutter sig til os senere i programmet. Vi har en række talere klar i begyndelsen. Jeg kan se, at der er en række nye mennesker med, og vi har også folk, der kommer fra Freedom Flotilla. Jeg vil bestemt opfordre folk til at række hånden op, hvis de gerne vil tale eller stille et spørgsmål i diskussionsperioden. Hvis du er ny, må du meget gerne præsentere dig selv i løbet af diskussionsperioden – hvor du kommer fra, og om du er en del af en organisation eller anden form for organisering. Vi sætter altid pris på at have nye folk med og dele alle de forskellige former for organisering, vi laver; det er en stor del af det, vi gør her i International Peace Coalition, nemlig at kombinere vores indsats for at forstærke den. Det er den eneste måde, vi kan få ægte fred i verden på.

Jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Institutet og medstifter og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Vær velkommen, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag til jer alle sammen. Jeg vil tale om situationen i Sydvestasien og Østasien i Stillehavet, for det, vi ser i alle tre områder – Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet – er faktisk en optrapning. Men jeg tror, vi skal

være opmærksomme på, at der faktisk er en overordnet strategisk krigsdrift, som bliver mere og mere højlydt. Det er faktisk en militarisering, som trin for trin involverer alle områder af samfundet.

Det svenske forskningsinstitut SIPRI [Stockholm International Peace Research Institute] har netop offentliggjort deres årlige tal, og de rapporterer, at der er et rekordstort militært forbrug [globalt] på 2,4 billioner dollars i år; 109 milliarder dollars fra Rusland og omkring 1 billion dollars i USA. Så USA har, på trods af den igangværende krig, 10 gange så store militærudgifter som Rusland. Hvis man ser på stigningen i militærudgifterne, som stiger voldsomt overalt, kan man faktisk se, at der er paralleller til det, der skete før Første og Anden Verdenskrig. Mellem 1910 og 1914 var der også en massiv stigning i militærudgifterne på omkring 50 %. Efter Hitlers magtovertagelse i 1933 skete det samme i Tyskland og også i Italien, Japan og Storbritannien.

Nu har man faktisk en militarisering af Europa, som er betagende. Lige nu er vi stadig i gang med NATO-manøvrerne Steadfast Defender 2024, den største NATO-manøvre siden afslutningen af den kolde krig. Det tyske Bundeswehr deltager i en særlig manøvre inden for denne kaldet Quadriga 2024. Stabschefen for Bundeswehr, general Carsten Breuer, meddelte nærmest stolt, at Bundeswehr denne gang er all-in, hvilket betyder, at de ikke bare sender et kontingent for at deltage i manøvrer, men at de er totalt integreret all-in. Det, de øver, er alt, hvad der sker i krigsalarm, bevægelse af styrker og derefter engagement. Det flytter 90.000 tropper fra USA og alle NATO-medlemmer, herunder 12.000 Bundeswehr-soldater ad landevej, med jernbane, til søs og i luften til østfronten eller flanken, eller hvad man nu kalder det. Der er en hel koncert af politikere, som nu alle siger, at krigen vil komme, eller at krigen allerede er begyndt; den er uundgåelig. Det er bare et spørgsmål om, hvilken form den vil tage. Kuleba, den ukrainske udenrigsminister, siger: "Fredsperioden er

definitivt forbi. Krig vil komme i fremtiden. De 61 milliarder dollars fra USA er ikke nok; hele Europa og NATO bør indgå i en krigsøkonomi." Tusk fra Polen sagde: "Krigen startede for to år siden." Von der Leyen sagde også foran Europa-Parlamentet, at krig er meget mulig.

Ingen taler om diplomati, ingen taler om forhandlinger, kompromiser og om at finde en løsning. Macron har lige holdt en anden tale, hvor han var ret patetisk og sagde, at Europa er dødeligt, men at Frankrig vil have den stærkeste militære styrke inden for det. Tyskland diskuterer, hvad de kalder en operationel plan for Tyskland, som er ideen om, at alle aspekter af civilbefolkningen i tilfælde af krig vil blive integreret i at flytte tropperne og forsyne dem med logistik, herunder mad. Forbundsdagen har lige stemt for at indføre en ny veterandag hver 15. juni; hvorfor har man brug for en veterandag? De eneste soldater, der kæmpede i fortiden, var dem i Afghanistan og naturligvis nogle andre indsatser som Mali og så videre, men det ville have været mere passende med en undskyldning for at have sendt soldater ud i en fuldstændig nytteløs krig, som forårsagede enorme mængder død og ødelæggelse, men som var fuldstændig uigennemtænkt. I stedet for at lære af det, ønsker de at fortsætte.

Jeg tror, at krigsdriften, som hele momentet er rettet mod lige nu, er rettet mod en bestemt kommende krig imod Rusland og også Kina. Jeg tror, at Den Internationale Fredskoalition, siden vi startede, har ønsket at skabe alternativer. Men hvis jeg sammenligner denne mani, dette krigshysteri, med befolkningens generelle bevidsthed om, hvordan vi bevæger os som et tog, der kører mod en katastrofe uden at kunne stoppe det; hvis jeg sammenligner det med befolkningens bevidsthed om denne fare, tror jeg, at vi er meget langt fra at have nået den nødvendige mobilisering af befolkningen til at stoppe dette.

I Asien er Blinken nu tre dage i Kina. Han mødtes med Wang Yi, og Wang Yi sagde, at der er nogle positive forbedringer i

forholdet mellem USA og Kina, men også at de negative faktorer, der påvirker Kinas kerneinteresser, er stigende. Det er utroligt, men på sin offentlige pressekonference beskyldte Blinken faktisk Kina for at forsyne Rusland med teknologi med dobbelt anvendelse under krigen i Ukraine, hvilket Kina vredt afviste. Så Blinken tager tydeligvis derhen for at forsøge at afbryde forholdet mellem Kina og Rusland, hvilket jeg tror er en forgæves indsats, men det er ret åbenlyst, for samtidig kommer andre til Moskva og forsøger at fortælle dem, at de kan få en aftale, hvis de afbryder forholdet til Kina. Så ud over alle de ting, der er åbenlyse, er der mange af disse ting bag kulisserne.

I Sydvestasien påpeger flere mennesker – Chas Freeman, Alastair Crooke, Scott Ritter – alle mennesker, der har bevist deres dømmekraft i disse spørgsmål, at der med det nylige iranske angreb på Israel er sket en geopolitisk ændring, som ikke er set i årtier, fordi det nu har fastslået Israels sårbarhed over for iranske angreb, hvor som helst og når som helst, fordi deres luftforsvar tydeligvis ikke er sikkert nok til at beskytte Israel mod angreb. Så det er helt klart en faktor i situationen. Men de forfærdelige drab i Gaza fortsætter. Der var træfninger mod Rafah, men Netanyahu insisterer stadig på, at det endelige angreb på Rafah kun er et spørgsmål om tid. I mellemtiden forsøger Freedom Flotilla at nå frem til Gaza, og det vil vi høre mere om om lidt.

I forhold til USA er der massive demonstrationer og protester på mange universiteter. Myndighederne forsøger at arrestere dem, at bruge meget udemokratiske metoder mod disse studerende, som for det meste er ikke-voldelige. Det viser, at nerverne virkelig er på højkant, for hvis man undertrykker ytringsfriheden på denne måde, er det ikke et tegn på styrke, men på stor nervøsitet og en indrømmelse af skyld.

Jeg tror, at situationen derfor er præget af absolut geopolitisk uro med forandringer, som Xi Jinping altid siger, som vi ikke har set i 100 år. Jeg tror, vi er i stor fare for

Tredje Verdenskrig, hvis vi ikke ændrer denne dynamik. Hvis vi ikke får fjernet ideen om, at der er en absolut uovervindelig fjendtlighed mellem NATO, Rusland og Kina, med situationen i Sydvestasien, Ukraine og Fjernøsten som de regionale brændpunkter, så tror jeg, at vi bevæger os mod tredje verdenskrig, og det meget hurtigt. Det her er så anspændt, at enhver lille fejl, enhver lille uventet overraskelse kan udløse en katastrofe. Jeg tror, at ideen om, at vi absolut skal bevæge os i retning af alternativer, den nye internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur, skal fremføres med stor tydelighed. Jeg kan kun sige, at den form for konference, som Nicaragua afholdt for et par måneder siden, er et eksempel, som absolut bør gentages af universiteter, tænketanke og måske endda stater. Organiseringen af Oase-planen skal accelerere, indtil vi har et flertal af mennesker, der er enige om, at det nye navn for fred skal være udvikling, og at der ikke er noget alternativ til et samarbejde mellem alle større og mindre lande i verden. Det er det, vi har sat os som mål at opnå. Dette er mine indledende bemærkninger.

Afsluttende bemærkninger

Der er et par punkter, jeg gerne vil svare på. Det ene er forslaget om at nedsætte en løbende studiegruppe, der skal diskutere og finde ud af mere om energikilderne til Oase-planen. Jeg vil foreslå, at de mennesker, der er interesserede i en sådan dybtgående studiegruppe, lægger deres navne ind i chatten, og så vil vi prøve at se, om der er et tilstrækkeligt antal; det kan være få, men i det mindste nogle mennesker, der ønsker at gøre det. Jeg tror, det vil være i Oaseplanens interesse, hvis mange mennesker studerer, hvordan man bedømmer disse ting, så jeg vil foreslå, at vi tester det, og hvis der er interesse nok, så gør vi det.

For det andet bør vi også tænke i en international koordineret indsats. Det er ikke så let, for vi har startet Den Internationale Fredskoalition helt fra begyndelsen med den

idé, at vi absolut skal forene alle elementer af fredsbevægelsen internationalt, for så længe det kun er en gruppe her og en gruppe der, er vi naturligvis i undertal med hensyn til mediernes magt og alt det her. Men det ville kræve, at alle deltagerne i dette møde – og i løbet af året har vi haft næsten 2.000 forskellige mennesker, der deltager fra tid til anden – det ville kræve, at vi virkelig har en absolut klar forpligtelse til at nå ud til alle andre elementer i fredsbevægelsen. Der er spørgsmålet om frifindelsen af LaRouche ekstremt vigtigt, fordi mange mennesker viger tilbage fra at arbejde med IPC, når de hører mit navn. Jeg hedder også LaRouche, og nogle mennesker besvimer bare, når de hører mit navn, eller får en anden reaktion. Jeg er fuldstændig fornuftig: Hvis du tvivler på det, så diskuter lidt mere med mig, og du vil finde ud af, at jeg ikke har horn, at jeg ikke lugter af svovl og lignende ting. Men under alle omstændigheder kræver det en kamp. Jeg mener stadig, at vi er nødt til at kæmpe for at forene fredsbevægelsen. Jo hurtigere vi kommer videre, synes jeg bestemt, at en international aktionsdag er noget, vi bør overveje i en ikke alt for fjern fremtid.

Ellers vil jeg opfordre jer alle til at tænke alvorligt over idéen om en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur og fora til at diskutere den. For da nogen nævnte, at der først skal være retfærdighed til, at bosætterne skal fjernes fra det område, de har bosat sig i, er det helt sikkert rigtigt. Men spørgsmålet er, hvordan man gør det? Lige nu er der på grund af situationens desperate karakter mange bestræbelser på at påstå, at kun militære løsninger vil løse problemet i Ukraine, i forhold til Israel og så videre. Alle disse ting indebærer en risiko for, at det kommer ud af kontrol og fremmer dynamikken i en global konflikt. Så hvordan håndterer man det? Så har man naturligvis et element, som vi ikke engang er begyndt at diskutere endnu, men jeg tror helt sikkert, at det er en faktor, at mange af politikkerne i forhold til Israel og også den kristne

højrefløj i USA har religiøse overbevisninger, som – lad os sige – tager udgangspunkt i gamle mytologier, som Netanyahu, der flere gange nævnte Amalek, hvilket naturligvis henviser til meget ... Jeg vil ikke diskutere det her, men man har at gøre med kompleksiteter både fra det militære og det epistemologiske synspunkt, som man er nødt til at starte med fra toppen.

Det har jeg sagt lige fra begyndelsen, da den særlige militære operation i Ukraine startede. Jeg sagde, at det er gået så vidt, at vi kun har en chance for at komme ud af det her, hvis vi tager fat på alle problemer på samme tid på et højere niveau. Det er ideen om, at man skal have en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser. Man kan gøre det som med den Westfalske Fred, som virkelig var mulig på det tidspunkt, hvor folk erkendte, at ingen ville nyde godt af en sejr, fordi alle ville være døde, hvis kampen fortsatte. I en tid med atomvåben er dette endnu mere sandt. Og den atomkrig kan komme ud af krisen i Ukraine, Mellemøsten. Jeg kan diskutere dette med [navn udeladt]. Jeg tror også, at situationen i Fjernøsten og Stillehavet er en længere diskussion. Jeg vil bare gerne henvise til forfatteren af "Pentagon Papers", som sagde, at folk skulle sige, hvad der er diskussionen i Pentagon om dette spørgsmål om atomvåben. Jeg vil ikke uddybe det her, men tingene kan gå galt, hvis man fejlvurderer, hvad den anden side har tænkt sig at gøre.

Derfor tror jeg, at vi er nødt til at have en tilgang, hvor vi først og fremmest får folk til at tænke på den samlede menneskehed og gør det til en regel for alt, hvad man tænker, og hvordan man griber enhver konflikt an. For hvis man ikke kan løfte sit sind, sidder man fast i geopolitik, og så længe geopolitik eksisterer, og med den følger ideen om et nulsumsspil, hvor der altid vil være en part, der vinder, og en anden, der taber, vil vi ikke finde en løsning. Man er nødt til at tænke i det, Nikolaj af Cusa kaldte modsætningernes

sammenfald. Det kræver et intellektuelt spring. Lad være med at være aristoteliker; Aristoteles sagde, at noget ikke kan være A og B på samme tid, og at al udvikling kommer fra modsigelser. Det er en helt forkert måde at tænke på, som blev fordømt meget klart af Nikolaj af Cusa, der i sit meget vigtige forsvarsskrift *De Docta Ignorantia* tilbageviste de lærde fra skolastikken, som argumenterede på samme niveau som Aristoteles. Han sagde, at disse mennesker ikke forstår noget som helst.

Man er nødt til at klatre op i et højt tårn, og fra tårnet ser man den jagende, den forfulgte og jagtprocessen. Men hvis du tænker som en aristoteliker, tænker du enten som jægeren eller den jagede, men du kan ikke få en fornemmelse af processen som en helhed. Så hvis du vil nærme dig dette spørgsmål, skal det være fra dette Cusa-lignende tårn, at du ser på det ovenfra, og du ser på det fra en Ene, som har en højere magt end de Mange. Det er en måde at tænke på, for hvis man ikke udvikler sig på den måde, sidder man fast i alle disse konflikter. Jeg tror, vi er nødt til at overbevise nok mennesker om, at det niveau af tænkning er den eneste. For hvis man bliver på et lavere niveau, tænker man i militære løsninger, man tænker i en anden konfliktløsning, som ikke vil løse problemet. Man er nødt til at finde en helt anden tilgang på et højere niveau. Det er det, der er ideen. Når I er enige om, at den tilgang er nødvendig, kan I sætte jer ned og diskutere regionale spørgsmål, og I vil finde en løsning gennem dialog og diplomati. Man kan løse alle disse problemer, for det var det, der skete i forhandlingerne om freden i Westfalen, som varede i fire år. Men så gik de så at sige i gang med de små detaljer, men aftalen var der først. For fredens skyld må man erstatte had med kærlighed; for fredens skyld må man tilgive og glemme alle de forbrydelser, der blev begået på det tidspunkt. Når man er enige om det princip, kan man gå i gang med at diskutere detaljerne. Men uden den principielle aftale vil man aldrig nå frem til en løsning. Så jeg synes, det er en intellektuel øvelse, som der er et presserende behov for. Jeg

synes, vi skal diskutere det mere, for jeg tror, det er det, der skal til for at løse dette problem. Det er, hvad jeg vil give jer som stof til eftertanke.